

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 5. maj 2013

Kirkedag: 5.s.e.påske/A Konfirmation

Tekst: Joh 16,23b-28

Salmer:

SK: 478 * 68 * 192 * 369 * 208 * 29

Jeg er gift. Det er jeg på 26. år. Så man kan jo ikke påstå, at jeg er nygift. Alligevel kan min kone og jeg godt have det sådan, at vi har brug for at høre den anden sige ”Jeg elsker dig!” Vi ved godt, at den anden elsker. Og når man stiller sig foran sin hustru og siger til hende: ”Sig du elsker mig!”, ja så kommer det jo ikke som nogen kæmpe overraskelse, at hun så også siger ”Jeg elsker dig!” Jeg vil nok blive noget lang i ansigtet, hvis hun en dag sagde: ”Nej jeg gider ej!”

Vi har behov for og det er dejligt at høre noget godt sagt til én, selv om man ved, hvad der siges. Sådan er det også for nogle mennesker med Gud. Det er godt at høre noget godt sagt af Gud til én. Nu er det de færreste mennesker, der i den situation oplever, at der så lyder en røst fra oven. Men, der er faktisk et sted, hvor man på det nærmeste kan opleve det som om Gud taler til en.

I begyndelsen af ’60-erne var der en amerikansk pinsepræst, David Wilkerson, der følte, at hans opgave bestod i at fortælle om Jesus i New Yorks bandemiljø. Måske nogle kender til ham, for hans oplevelser og arbejde er beskrevet i bogen og filmen *Korset og springkniven*. En af disse bander består bla. andet af en del unge mænd af spansk/mexicansk/puertoricansk herkomst. For nu at gøre en lang historie kort, så får en af disse unge bandemedlemmer en dag en bibel af præsten. Han gør godt grin med den, men får alligevel slået op i den – og bliver

helt stille. Bladrer lidt frem og tilbage i den, og pludselig råber han begejstret op med et kæmpe smil i hele ansigtet: ”Jeg er nævnt i Bibelen” Hans navn var Israel. Senere fandt han ud af den rette sammenhæng med navnet Israel i Bibelen. Men han fandt også ud af, at en del af det, der i Bibelen stod som Guds tale til eller om Israel, følte han var til ham. Han oplevede, at Gud talte til ham gennem Bibelen.

Da jeg var ung kom jeg i et kirkeligt ungdomsarbejde, hvor der på et tidspunkt opstod den idé, at det var mere åndeligt og mere et udtryk for guddommelig tale og inspiration, hvis man helt lod Gud vælge, hvilke ord i Bibelen, der skulle tale til én i en given situation. Det gav sig udtryk derved, at vi med lukkede øjne tilfældigt slog op i Bibelen og satte fingeren på et sted og læste det. Så måtte det på en særlig måde være Guds Ånd, der havde ledt én til at finde lige det, man da havde brug for. En slags tilfældighedens guddommelighed. Jeg vil ikke sige, at det ikke kan lade sig gøre; men jeg vil nok i dag mere mene, at skal man opleve Bibelen som Guds tale til en, så behøver det ikke at være en tilfældighed, hvad man læser. Jeg har selv mine yndlingssteder i Bibelen. Og som jeg har behov for at høre min kone sige ”Jeg elsker dig”, har jeg også nogle gange behov for at læse yndlingsstederne igen og igen, for det gør godt, når Gud siger lige dét.

Den bibellæsning som en slags tilfældighedens guddommelighed lærte jeg senere i ungdommen at være lidt betænkelig ved, da en ældre mand en gang gav os en anden vinkel på en sådan læsning af Bibelen. Han sagde: Helt tilfældigt slog en ung mand op i Bibelen og læste: Derefter gik Judas hen og hængte sig. Nå, tænkte han, det kan vist ikke være Guds tale til mig, hvad i alverden skal jeg bruge det til. Så han slog igen helt tilfældigt op i Bibelen og læste: Gå du hen og gør lige så.

Det er lidt af det samme tilfældighedens guddommelighedsprincip, der er på spil i filmen *Adams æbler*, hvor Bibelen hele tiden falder ned fra kommoden og automatisk åbnes på Jobs bog.

Det samme tilfældighedens guddommelighed er lidt på spil i to sætninger i dagens bibellæsninger. Men, hvor princippet tilfældighedens guddommelighed oftest tjener til at knytte os til Gud, fordi der siges noget godt eller tiltrængt til os, så får disse sætninger ofte den modsatte konsekvens. Mange mennesker skubbes bort fra Gud.

I den første læsning hedder det: ”Råber I til mig, og går I hen og beder til mig, vil jeg høre jer.” I evangelieteksten hedder det om samme emne: ”Bed, og I skal få...” Og det er helt med vilje, at sætningerne, som jeg her citerer, er revet ud af deres sammenhæng. Det er netop faren ved tilfældighedens guddommelighed. Men nogle gange også velsignelsen, fordi, det kan ikke udelukkes, at der derved sættes fokus lige nøjagtig på det centrale. Det er jo ikke muligt hver gang, man vil læse i Bibelen, så at læse hele Bibelen, blot for at sikre sig mod at miste konteksten.

Men de er revet ud af sammenhængen, og derfor læser vi ofte noget ind i Bibelens, i Guds, ord, som der faktisk ikke står. Det gjorde måske ikke så meget, hvis ikke det var, fordi det dels er at misforstå eller forfalske Guds ord; men også fordi det kan få katastrofale konsekvenser for vores tro, og skubbe Gud væk fra os.

Det sker ikke så sjældent, at jeg personligt har problemer med netop en af disse sætninger. ”Råber I til mig, og går I hen og beder til mig, vil jeg høre Jer!” Vi er mange, der i den forgangne uge har bedt mange bønner for den samme syge og

nu afdøde person her i sognet. Der er sikkert også andre, der har bedt for andre syge mennesker. Måske er der endnu andre, der har bedt til Gud for noget helt andet og afgørende i deres eller andres tilværelse. Bedt med disse ord i bagehovedet *'Råber I til mig.....vil jeg høre Jer!'* Og ingen af disse bønner er blevet opfyldt. Derfor er den syge nu død. Eller hvad katastrofen nu var. Og det, at bønner ikke opfyldes får mange mennesker til at miste troen på Gud, miste håbet, og vi kan have svært ved at forlige os med, at Bibelens ord er Guds ords tale til os. For det passer jo ikke.

Men, det er jo heller ikke, hvad der siges i denne sætning. Gud siger: *Råber I til mig.....vil jeg høre Jer!* Jeg vil høre Jer. Men for os bliver det til, *'skal jeg give Jer!'* Vi er så vant til, at hvad du ønsker skal du få, at vi ikke hører Guds egentlige svar. Han taler ikke om at give. Men om at høre. Helt lige som bandemedlemmet Israel troede han var nævnt i Bibelen, fordi han faktisk ønskede, at Bibelens ord som Guds ord var tale til ham, således tror vi ofte at læse, hvad vi ønsker at læse. Hjulpet godt på vej af princippet om tilfældighedens guddommelighed.

OK, den må jeg så lære at leve med. Gud lytter, men giver ikke nødvendigvis. Det kan da også være en form for trøst. Men blot nogle minutter senere her i gudstjenesten, og en del sider længere henne i Bibelen, siger Jesus så: Bed, og I skal få...

Der er nogle ting i Bibelen, der til stadighed er mig til anfægtelse, og dette er en af dem. Bed, og I skal få... Hvis jeg fik, hvad jeg bad om, så havde jeg ikke en bisættelse i næste uge. Igen læser jeg, hvad jeg ønsker og tror, jeg læser. Igen er det dette princip om tilfældighedens guddommelighed, der spiller mig et puds, fordi jeg tager det til mig, jeg gerne vil have i situationen, men ude af sin sammenhæng. Jesus siger forud for det, at det gælder om alt, hvad vi beder om I Jesu navn. Når

det også skal med, så åbnes der for nogle helt andre perspektiver. Ikke begrænsninger. Det er ikke sådan, at Gud har sikret sig selv, så Han ikke hænger på sine ord, hvis vi nu har bedt forkert. Men, bøn i Jesu navn, har helt andre konsekvenser og perspektiver, end blot min tro på at bede og få. Dette med bøn i Jesu navn og dets perspektiver og konsekvenser kan vi ikke komme ind på i dag. Men i dag er det vigtige også tilfældighedens guddommeligheds princip. Altså det med at tro, at blot et enkelt ord revet ud af sin sammenhæng i en from forventning til Guds Ånds vejledning, at det skal være Guds røst fra oven til den enkelte. Måske er det – måske ikke.

Men jeg ved, at Bibelens som Guds ords tale til os, ikke er tavst ved den vedvarende lytten og læsen. Den vedvarende fordybelse og tilegnelse af Guds ord vil vise sig talende til den enkelte. Nogle gange til tro, andre gange til anfægtelse, som hos mig selv. Men anfægtelse er ikke vantrø. Anfægtelse er vanskeligheder i troen. Uro i troen. Usikkerhed i troen. Alt sammen noget, der er masser af gode Guds ord, der kan fordrive, hvis blot jeg søger dem.

Tilfældighedens guddommelighed spiller os også et puds, hvis vi tror, at vi nyder godt af kristentroens velsignelser når vi bliver døbt, og siden konfirmeret og måske også går i kirke til jul. Så lidt og tilfældig udsætten sig for Guds ords tiltale, er ganske enkelt for lidt til fordrivelse af alt det, der kan skabe usikkerhed, uro og anfægtelse i et menneskes liv. Har vi derfor ikke den fuldkomne glæde i tro og liv, skyldes det måske ikke, at Gud ikke vil give os den; men at vi lever et tilfældighedernes kristenliv, og Gud skal være mere heldig end guddommelig for at nå os i disse tilfældige øjeblikke.

Min kone vil gerne efterkomme min bøn, når jeg siger til hende: Sig til mig... Gud Herren vil endnu mere gøre vor

glæde fuldkommen ved bønner i Jesu navn. Råber vi til ham,
hører han os!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen